

Elizabeth Day

De huisgenoot

Vertaald uit het Engels door
Tjadine Stheeman en Lidwien Biekmann

Ambo|Anthos
Amsterdam

DEEL EEN

1

Het huis was perfect. Nou ja, niet honderd procent perfect want dat zijn huizen nooit, maar met de imperfecties viel prima te leven. De vloerbedekking, laminaat dat door de aannemer duidelijk in het groot was ingekocht, was een tint te licht en een tikje te glad om voor echt hout door te gaan. De koloniale shutters waren van kunststof en bedekt met een fijn laagje stofspikkels. Iemand was op het vreemde idee gekomen om op de tweede verdieping een badkamer te installeren waarvan de deuren uitkwamen op een dakterras. Marisa stond nu op dat terras, met haar sandalen op de beige terrastegels, en keek omlaag naar de tuin eronder, die uit een strook gras bestond met aan weerszijden potplanten met verse aarde. Het viel haar op hoe stil het was, ongebruikelijk voor Londen, vooral zo dicht bij een doorgaande weg. Toen ze daar een opmerking over maakte, knikte de vrouw die haar rondleidde.

‘Ja, het is hier heerlijk rustig.’

Dat gaf voor haar uiteindelijk de doorslag. Marisa’s eigen jeugd was doortrokken geweest van lawaai. In haar herinneringen kwam het geluid altijd als eerste naar boven. De dissonante aarzelingen van haar vader die piano probeerde te spelen. Het dichtslaan van een ovendeur, het gerammel van een te vol geladen rek in de afwasmachine. De schelle stemmen van haar ruziënde ouders. Het snerpende gekrijs van haar pasgeboren zusje. En vervolgens, na-

dat Marisa's moeder met de baby tegen zich aan geklemd was vertrokken, daalde er een stilte neer over het huis in het dorp. Er werd niks uitgelegd.

Haar moeder had Marisa een stevige knuffel gegeven en in haar oor gefluisterd dat ze terug zou komen als ze 'op eigen benen' stond. Marisa weet nog dat ze naar haar moeders benen en schoenen keek en zich afvroeg wat ze bedoelde. Ze had pennyloafers aan met een muntje dat glinsterde tussen het wijnrode leer. Marisa had een keer geprobeerd het muntje er met haar dikke vingertjes uit te pulken maar dat was niet gelukt. Nu keek ze naar de schoenen van haar moeder en wilde weten waarom ze tijd nodig had om op eigen benen te gaan staan terwijl ze al op haar benen stónd. Ze wilde weten waarom haar moeder wegging. Maar ze wilde vooral weten wat er met haar ging gebeuren en waarom ze niet mee mocht. Ze was zeven.

Haar vader had lange, eentonige dagen achtereen in zijn pyjama en op zijn sloffen rondgelopen en zijn stoppels waren uitgegroeid tot een ongelijkmatige baard. In die stroperige, in elkaar overlappende weken na het vertrek van haar moeder had Marisa geprobeerd de afwasmachine op dezelfde manier in te laden als haar moeder altijd deed, eerst de borden afspoelen en de messen erin met het heft naar beneden. Na een tijdje kreeg ze genoeg van de huishoudelijke karweitjes en liet ze de vuile vaat gewoon in de gootsteen staan. En toen kwam het moment dat ze naar kostschool werd gestuurd en daar kreeg ze te maken met weer een heel ander scala aan geluiden.

Dit huis was het tegengif voor die dingen uit haar verleden, besefte ze. Ze had het online nauwgezet bestudeerd, had ingezoomd op de grijze voordeur en het stoepje ervoor. De gevelsteen had de kleur van gebrande hazelnoten. Het huis lag aan een 'brede groene straat', zoals dat in makelaarstaal heette, en in het ideale postcodegebied voor de buurtschool die door de onderwijsinspectie was beoordeeld als 'uitstekend'. Dat was belangrijk, want ze zouden aan kinderen beginnen zodra ze hier samen waren ingetrok-

ken. Dat was het plan en nu ze terugdacht aan haar gesprekken met Jake kreeg ze een gevoel van wegebbende spanning, alsof iemand een warme steen in haar handpalm legde.

Jake was haar houvast, haar haven, haar anker, haar rots in de branding. Al die woorden had ze gebruikt om hem te beschrijven, maar niet direct tegen hem want hij hield niet zo van emotioneel gedoe. Dat was ook deels wat haar in hem aantrok: hij was niet snel van zijn stuk gebracht en hij was door en door solide. Hij betoonde haar zijn liefde niet door zijn woorden maar door zijn daden. Ze wist dat Jake wars was van overdreven vertoon van genegenheid omdat hij dat onoprecht vond. Na Marisa's ervaringen in haar eigen jeugd, waarin liefde door haar moeder werd ingezet als zwaar geschut in een gevecht zonder duidelijke afloop, vond ze Jakes introverte karakter een verademing.

Tijdens de bezichtiging had ze het gevoel dat dit het juiste huis voor hen was: een soort toevluchtsoord, maar licht en neutraal genoeg om het in te richten naar hun eigen persoonlijke smaak.

De keuken was in het souterrain, elke mogelijke scheidingsmuur was gesloopt zodat de ruimte zich als een strand uitstreckte. Er stond een notenhouten tafel uit de fifties, met daaromheen acht stoelen op lange dunne poten, en laag boven het kookeiland hingen lampen met lichtblauw geëmailleerde kapjes. Een industrieel fornuis dat eruitzag als een raketlanceerplatform. Een koelkast die tot een volmaakte metaalglans was gepolijst, met een ingebouwd watersysteem waaruit ijsblokjes kwamen vallen als je je glas in het daarvoor bestemde vakje zette. Aan de witte muur hing een enorme tv, een inktzwarte rechthoek met een rood stipje in de hoek als een schilderij dat net verkocht was.

De vrouw zei dat ze voelde dat Marisa precies de juiste persoon was voor het huis. Marisa glimlachte.

‘Ja, dat soort dingen voel je soms...’ Marisa zocht naar het passende woord. ‘Instinctief aan, hè?’

‘Instinctief,’ knikte de vrouw. ‘Precies.’

Op het moment dat de vrouw de tuindeuren opendeed, waarbij de glaswanden als origami werden dubbelgevouwen, vloog de vogel naar binnen. Hij scheerde zo snel en laag over hen heen dat ze hem geen van beiden konden tegenhouden.

De vrouw dook ineen en schermde haar hoofd af met haar hand. Marisa rilde. Ze had een hekel aan vogels. Die fladderende vleugels. Die scherpe snavels. Die kleine lege kraaloogjes.

Een ekster. Zwart en wit met een changeant blauw-paarse zweem over zijn vleugels. De vogel fladderde wild in het rond, in paniek door zijn plotse gevangenschap. Het was een groot exemplaar, ongeveer het formaat van een kraai. Hij vloog meteen naar de hoek van het plafond waar hij het verst verwijderd was van de plek waar ze stonden.

‘Ksst, ga weg!’ riep de vrouw, die naar de vogel toe liep en haar armen op en neer bewoog om hem af te schrikken. ‘Ksst!’

‘Ik denk niet-’ begon Marisa. Ze wilde zeggen dat het volgens haar niet slim was om hem schrik aan te jagen, maar de vogel was als een pijl uit de boog weggeschoten voordat ze de gedachte had kunnen afmaken. De punt van zijn machtige vleugel knalde tegen een kleine, kunstig beschilderde vaas boven op de boekenkast. De vaas wankelde even en viel toen in gruzelementen op de vloer, een deel van de scherven hoopte zich op langs de plint.

En toen, alsof er een betovering werd verbroken, leek de vogel door te hebben waar hij was. Hij vloog in een rechte lijn door de open tuindeuren naar buiten, waarbij hij zo dicht langs Marisa’s gezicht scheerde dat ze in de verplaatste lucht het atoomgewicht van zijn vleugelslag kon voelen. De lucht rook mossig en ietwat bedorven. Even verbeeldde ze zich dat ze een veer voelde kriebelen, alsof de ekster in zijn drieste geklapwiek langs haar wang had gestreken.

‘Zo, opgeruimd staat netjes!’ riep de vrouw de vogel achterna en ze schoof de deuren snel weer dicht. De glaspui klikte met een zuiwend geluid dicht, zodat de vage verkeersgeluiden in de verte in één

keer werden buitengesloten. De vrouw en Marisa bevonden zich nu weer samen in de middelpuntvliedende kracht van hun bubbel van beton en glas, abrupt afgezonderd van de woelige buitenwereld van drift en veren. Het voelde vredig maar ook onnatuurlijk.

‘Ik hoop niet dat je hierdoor bent afgeschrikt,’ zei de vrouw.

‘Nee hoor,’ lachte Marisa. ‘Wel zonde van de vaas.’

De vrouw wuifde even met haar hand alsof het niets voorstelde.

‘Ach, kan gebeuren.’

Ze drukten elkaar warm de hand en Marisa zei tegen de vrouw dat ze erover ging nadenken en dat ze snel contact zou opnemen.

In werkelijkheid hoefde ze er helemaal niet over na te denken. Jake liet zulke beslissingen graag aan haar over. Het maakte hem weinig uit waar ze woonden, zei hij, hij wilde vooral dat zij gelukkig was en dat er genoeg ruimte was om aan kinderen te beginnen zodra ze er waren ingetrokken. Hij beschouwde het als haar domein en hoewel Marisa eigenlijk verontwaardigd had moeten zijn vanwege deze achterhaalde huishoudelijke rolverdeling, haar bedenkingen had moeten hebben bij de onuitgesproken implicatie dat huis en kinderen háár afdeling waren terwijl geld verdienen om beide zaken te bekostigen de zijne waren, vond ze het stiekem juist wel fijn.

Op straat pakte ze haar telefoon om hem een appje te sturen.

‘Huis bezichtigd. Geweldig. Voelt goed.’

Ze sloot niet af met kusjes. Dat was niet hun stijl.

Ze wist niet of hij meteen zou reageren omdat hij de hele dag door vergaderingen had. ‘De ene na de andere,’ had hij gezegd, een waarschuwing dat zijn antwoord even op zich kon laten wachten maar dat ze zich geen zorgen moest maken.

Jake werkte voor een consultancybureau in de City. Afgezien daarvan wist Marisa niet wat hij precies deed, behalve dan iets met bedrijven gestroomlijnder en efficiënter maken, en er kwamen veel reisjes bij kijken, maar niet altijd naar aanlokkelijke bestemmingen. Onlangs was hij een paar weken in Nottingham geweest om

werk te doen voor een farmaceutisch bedrijf.

‘Opvallend goeie vintagemeubelzaken daar,’ was het enige wat hij dan bijvoorbeeld opmerkte.

‘Hoe staat het met de boeken?’ vroeg hij vervolgens en dan vertelde zij over de bestellingen die ze die week via haar website had binnengekregen van liefhebbende ouders, oma’s of peettantes die een gepersonaliseerd verhalenboek voor hun kleine schatjes wilden. Marisa had een serie van zeven verhalen waaruit je online kon kiezen: het verhaal van de slapende prinses, de draken dodende prins, de onverschrokken avonturier, het ondeugende aapje in de jungle enzovoorts. Je moest de naam van je kind opgeven, een recente foto uploaden en een aantal kenmerkende eigenschappen opgeven, waarna Marisa elk boekje van passende illustraties voorzag.

Haar website heette *Telling Tales* en toen hij vorig jaar de lucht in ging, hadden enkele van de grote glossy’s er een stukje aan gewijd. Haar Instagram-account had een paar duizend volgers en een blauw vinkje. Marisa vond het leuk werk, omdat het genoeg van hetzelfde was om je niet te veel te hoeven inspannen en creatief genoeg om uitdagend te blijven. Ze werd er niet echt rijk van, al zou je dat wel kunnen denken als je haar zorgvuldig gecomponeerde Instagram-tiles zag. De laatste maanden was het aantal bestellingen teruggelopen, waardoor ze nauwelijks de huur kon betalen. Daarom had ze, toen Jake voorstelde om te gaan samenwonen, die kans met beide handen aangegrepen. Dat plus het feit dat ze van hem hield uiteraard.

‘Wow, Ris, waar heb je die opgeduikeld?’ vroeg haar vriendin Jas nadat ze haar over Jake had verteld.

‘Online,’ zei Marisa. ‘Ja, ja, ik weet het, zeg maar niets. Het is een wonder.’

Jas was zelfs nog langer single dan Marisa. Ze hadden avonden lang boven troostende glazen pinot noir op Marisa’s bank zitten klagen over het gebrek aan leuke mannen, en allebei zetten ze met veel plezier en grote overdrijving het clichébeeld neer van twee

vrouwen van eind twintig die wijn drinken en klagen over voornoemd gebrek aan leuke mannen. Ze hadden zich ongeveer tegelijkertijd aangemeld bij datingapps die genoemd waren naar de gebiedende wijs van werkwoorden en gelinkt aan een reeds bestaand profiel op sociale media, waardoor Marisa gedwongen was een eigen online persoonlijkheid aan te maken.

Ze moest lijstjes invullen met favoriete films, muziek en eten. Eindeloze vragen beantwoorden om te bepalen in hoeverre er overeenstemming was op het gebied van onder andere religie, liefde en seksuele voorkeur (polyamoreus, genderfluïde of 'sapioseksueel', dat laatste moest Marisa googelen om te ontdekken dat het betekende dat je kickte op intelligentie) en of je zou overwegen om met iemand te daten die schulden had en of het romantischer was om te gaan kamperen in de vrije natuur of ontvoerd te worden voor een diner in Parijs.

Alle antwoorden werden in een of ander geheimzinnig algoritme gestopt dat tot achter de komma nauwkeurig bepaalde of je een match was met Peter, directeur van een grafisch ontwerp bureau met een zontje van negen op wie hij dol was, of met Wez, een tenniscoach uit Crawley die op zoek was naar een vrouw met warme ogen en een sexy lach.

Marisa werd immuun voor de stroom mannen die met ontbloot bovenlijf op een motor of met een Duitse herder poseerden of die zeiden dat ze een meter vijfentachtig waren terwijl ze in werkelijkheid een meter vijfenzeventig waren of die spookachtige selfies maakten in hotelkamerspiegels waarin de flits weerkaatste zodat de muren vuilwit oplichtten, als in een goedkope horrorfilm. Ze werd niet geraakt door Kevin die poseerde naast een meisje met een teddybeer in haar armen en in zijn nietszeggende biootje 'meisje is mijn nichtje' had gezet, plus een link naar zijn favoriete nummers op Spotify. Daar stond Fleetwood Mac bij, net als bij de rest. Toch stuurde ze hem een berichtje en ze gingen op date en die was, net als alle andere dates, teleurstellend. Niet dat het verschrikkelijk

was; meer middelmatig, en dat was erger.

Ze had een appje gestuurd om hem te bedanken voor de date en had daarna gekeken hoe het WhatsAppvinkje van een enkele grijze in een dubbele grijze en vervolgens in een dubbele blauwe overging. De plotse felle kleurverandering deed pijn aan haar ogen, waardoor ze beseftte dat ze ingespannen naar het scherm had zitten turen tot het zou gebeuren. Hij had haar berichtje gelezen. Ze bleef maar op haar telefoon kijken om te zien of hij antwoordde, wachtend tot het verklikkende ‘aan het typen...’ verscheen, de ellips een teken van optimistische intentie, drie puntjes die een vervolg en een open einde suggereerden. Maar er kwam niets.

Na Kevin had ze tegen Jas gezegd dat ze stopte met alle datingapps.

‘Kan ik me voorstellen, schat,’ zei Jas, die ineenkromp bij haar verslag van de avond.

‘Het lijkt wel of ze me... raar vinden, of te opdringerig of zoiets,’ had Marisa opgemerkt. ‘Ik zie het aan hun ogen.’

‘Daar lees je veel te veel in.’ Jas friemelde aan een diamanten ringetje in haar oor. ‘Zoals ik al vaker heb gezegd, het is gewoon een kwestie van statistiek.’

Jas had een artikel op internet gelezen waarin stond dat er minder mannen dan vrouwen op datingapps zaten, en dat feit haalde ze regelmatig aan.

‘En als je een zwarte vrouw bent is het nog erger,’ zei ze. ‘Geloof me. Er is echt bijna niemand die mij naar rechts swipet.’

‘Racisten,’ zei Marisa.

‘Klopt, maar echt, hè.’ Haar gezicht stond ernstig en Marisa voelde zich schuldig. ‘Heb ik dagelijks mee te maken.’

‘Ik heb Kevin een appje gestuurd.’

‘Alweer?’ Jas keek haar aan.

In werkelijkheid had Marisa hem al verschillende keren geappt. Aanvankelijk om te zeggen dat hij haar een verklaring schuldig was, maar daarna was ze boos geworden en had ze hem uitgeschol-

den voor lul en vuile vrouwenhater. Haar laatste appje bestond alleen uit de woorden 'Val dood'. Hij was opgehouden haar berichtjes te lezen. De vinkjes werden niet blauw meer. Of misschien had hij haar geblokkeerd. Dat was haar al vaker overkomen.

Marisa knikte en pakte de fles wijn uit Jas' handen om zich nog eens bij te schenken. 'Ik wilde er gewoon een streep onder zetten.'

'Snap ik,' zei Jas.

Jake was van meet af aan anders geweest. Om te beginnen reageerde hij altijd op haar berichtjes. Ze hadden elkaar ontmoet op een themafeest, georganiseerd door het online bemiddelingsbureau waar ze zich had ingeschreven en dat er prat op ging 'jouw perfecte match te vinden'. Het was een saaie, gekostumeerde aangelegenheid en Marisa had te veel gedronken. Aan de bar had ze even met hem gekletst en hij had haar per se zijn nummer willen geven.

De volgende dag werd ze wakker met een houten kop, maar toen ze haar telefoon pakte bleek daar al een berichtje van Jake op te staan. Nadat hij haar twee weken lang dagelijks berichtjes had gestuurd vroeg hij of ze zin had om iets af te spreken.

In plaats van een borrel of diner had Jake voorgesteld om elkaar overdag in een café te treffen, wat Marisa fijn vond. Dat betekende dat er op het eind geen gênante halfdronken situatie zou ontstaan van wel of niet zoenen. Het was ongevaarlijk en ongecompliceerd: een ongedwongen ontmoeting om te kijken of het nog steeds klikte.

Hij zat al aan een tafeltje bij het raam toen ze binnenkwam, met een kop koffie voor zich en een stervormig zandkoekje op het schoteltje. Zijn donkerblonde haar was kort, niet overdreven verzorgd en werd met een bescheiden hoeveelheid gel in model gehouden. Zijn kleren waren gestreken en onopvallend: een grijs T-shirt zonder logo; een chino met uitgelubberde knieën; een donkere riem met een glimmend koperen gesp; een horloge met een matzilveren band.

Terwijl ze het café binnenliep en hem aandachtig opnam werd

ze op slag rustig, alsof een vogel in haar borstkas ophield met fladderen.

‘Hoi.’

Ze wist niet goed hoe ze hem moest begroeten, dus stak ze hem haar hand toe, die hij drukte terwijl hij haar recht in de ogen keek. Hij maakte geen aanstalten zich voorover te buigen en haar vluchtig op de wang te kussen, en ze was opgelucht toen hij weer op zijn plaats ging zitten; zij koos een stoel tegenover hem met precies genoeg afstand tussen hen in.

Hij rook naar fris wasgoed. Geen luchtje op. Zijn gezicht was ongecompliceerd: een krachtige kin en jongensachtige wangen. Vriendelijke ogen. Een vaag rossig stoppelbaardje. Een uiterlijk waarvan je je kon voorstellen dat het mooi ouder werd en tegelijkertijd zag je meteen wat voor kind hij vroeger was geweest. Onder zijn T-shirt bolden wat spieren, maar die waren niet nadrukkelijk aanwezig. Het waren geen spieren van een sportschoolfanaat, meer de ingehouden kracht van een man die, als het moest, een auto met een kapotte motor kon aanduwen.

In het café nam Jake stilzwijgend de leiding. Hij vroeg Marisa wat ze wilde drinken en gaf daarna haar bestelling door aan de serveerster, alsof Marisa het misschien te veel moeite zou vinden om dat zelf te doen. Daar hield ze wel van. In gedachten zag ze Jas al met haar ogen rollen vanwege haar gebrek aan feministische verontwaardiging. Haar thee kwam in een glazen pot op een houten dienblad met een langwerpige zandloper erbij.

‘Ik weet niet of u bekend bent met onze thee,’ zei de serveerster. Ze had een piepklein gouden knopje in haar neusvleugel. Marisa schudde haar hoofd. ‘Oké, prima, u moet de thee drie minuten laten trekken om hem helemaal op smaak te laten komen.’ De serveerster draaide de zandloper om. Binnenin begon fijn zwart zand omlaag te sijpelen.

‘Wow,’ zei Jake zodra de serveerster hen alleen had gelaten. ‘Dat is een ingewikkeld kopje thee.’

Marisa lachte.

‘Ik ben zelf meer een eenvoudig English Breakfast-type,’ merkte hij op.

‘Ja, dat kan ik wel zien,’ merkte ze op, plagerig maar niet té.

Daarna verliep het gesprek als vanzelf, vloeiende even moeiteloos als de korrels in de zandloper. Ze hadden het over het gezin waar ze uit kwamen. Hij was de oudste van vier, met drie jongere zusjes, vertelde hij. Hij had een goede band met zijn moeder, was opgegroeid in Gloucestershire, ‘en vanbinnen nog steeds een plattelandsjongen’.

‘En ook nog steeds in voor al die plattelandsgeneugten?’

Hij lachte.

‘Ik geloof niet dat ik ooit iemand “plattelandsgeneugten” heb horen zeggen. Ik bedoel, dat woord lees je alleen nog maar in negentiende-eeuwse romans.’ Hij keek haar aan met een effen blik in zijn ogen. ‘Het is nogal ouderwets.’

Ze werd rood.

‘Niets mis mee, hoor, het is juist charmant. En nee, niet echt. Ik ben weleens mee geweest op fazantenjacht maar de vossenjacht is niet echt mijn ding. Ik vind vossen namelijk... erg mooi.’

Hij ving haar blik en Marisa kreeg sterk de indruk dat hij met die laatste twee woorden op haar doelde.

Hij begon over kinderen. Het was ongebruikelijk dat een man dat onderwerp aansneed, vooral op een eerste date en dan ook nog hun leeftijdsverschil in aanmerking genomen – Marisa was achtentwintig en Jake elf jaar ouder.

‘Maar, weet je, ik wil kunnen voetballen met mijn kinderen,’ zei hij. ‘Ik wil niet de enige vader op het schoolplein zijn die een nieuwe heup krijgt.’

‘Zo oud ben je ook weer niet!’ riep Marisa.

‘Nou...’

Jake rekte zich uit en legde zijn ene arm op het tafeltje en de andere op de rugleuning van zijn stoel. Hij bezat dat moeiteloze vermogen om zich een ruimte toe te eigenen. Hij zag eruit of hij uit

houtblokken gesneden was, dat beviel haar wel.

Het café begon vol te stromen met het luidruchtige lunchpubliek: moeders die buggy's voortduwden, zakenmannen in pak en jonge brildragende vrouwen in cropped jeans met een laptop in hun rugzak. Jake en Marisa moesten harder gaan praten om elkaar nog te verstaan boven het gerammel van chromen stoelen en het sissen van de espressomachine uit.

'Eerlijk gezegd wilde ik altijd jong kinderen krijgen,' zei Marisa. 'Volgens mij had ik al gezegd dat mijn moeder pas eenentwintig was toen ze mij kreeg en...' Ze maakte de gedachte niet af, boos op zichzelf dat ze iets vertelde waar ze hem niet per se deelgenoot van wilde maken. Ze kon zich niet meer herinneren wat ze hem precies had verteld tijdens hun eerste ontmoeting en ze wilde niet te openhartig zijn. Haar hoofd vulde zich met een beeld van haar mooie maar slonzige moeder, die de schouderband van haar overgooier had losgemaakt zodat ze haar borst eruit kon halen om de dreinende baby te voeden, en Marisa moest echt haar best doen om de herinnering te verdrijven zodat ze zich weer op het gesprek met Jake in het café kon concentreren. Niet afdwalen, zei ze tegen zichzelf. Kom terug. Je bent hier, op dit moment, met deze man. Ga het nou niet weer verkloten zoals al die andere keren.

Ze haalde diep adem, glimlachte en speelde met haar theelepeltje.

'Het lijkt me geweldig, een stel kinderen, een hond...' zei Marisa en terwijl ze het zei nam ze een risico. Ze boog zich nonchalant voorover en streek met haar vingertoppen over zijn pols. Ze voelde een bliksemschicht van energie, een soort splijting, alsof twee moleculen op elkaar botsten, versmolten en iets nieuws vormden.

Jake keek verrast. Ze haalde vlug haar hand weg en praatte verder alsof er niets was gebeurd, maar ondertussen had ze het gevoel dat alles was veranderd.

Achteraf zou hij tegen haar zeggen dat op het moment dat Marisa haar arm uitstak en zijn pols aanraakte hij wist dat ze 'de ware'

was. Ze vond die uitdrukking klinken als iets wat ze in haar zelfge-
maakte sprookjes zou gebruiken, maar het bleek te kloppen.

2

Ze verhuisde op een dag dat Jake op zijn werk was. Ze vond het niet erg om het in haar eentje te doen. In een rommelkamer aan de achterkant van het huis, met uitzicht op de tuin, richtte ze haar studio in. De vorige bewoner had er een soort krachthonk van gemaakt, en toen ze haar werktafel en verftubes uitpakte zag ze onder in de ingebouwde kast een schijfgewicht liggen dat ooit aan een halter gezeten moest hebben. Ze gebruikte het als deurstopper.

Marisa had online kartonnen dozen en bubbeltjesplastic besteld en ze had al haar spullen angstvallig zorgvuldig ingepakt opdat haar favoriete bekers en kopjes niet zouden beschadigen, en ze had haar kleren in de speciale garderobedozen gehangen die het verhuisbedrijf had gestuurd. Jake had gezegd dat ze zich niet druk hoefde te maken om het serviesgoed. ‘We hebben alles al wat we nodig hebben,’ zei hij en Marisa schepte genoeg in dat terloops uitgesproken ‘we’.

Ze hadden nu ruim drie maanden een relatie. Toen ze eenmaal hun zinnen op het huis hadden gezet, ging het van een leien dakje. Marisa had een huurflat en de huisbaas vond het meteen goed dat ze eerder vertrok dan in haar huurcontract stond, want dan kon hij voor de nieuwe bewoner de huur verhogen. Marisa had het gevoel dat een of andere welwillende godheid eindelijk had besloten haar gunstig gezind te zijn.

‘Nu is het jouw tijd,’ zei deze vriendelijke, bebaarde man in haar verbeelding tegen haar (want daarin was God nog altijd de stereotiepe kinderversie, een soort kerstman maar dan ernstiger en zonder de rode kleren). ‘Je verdient het.’

Jas was minder overtuigd. Ze was naar Marisa’s flat gekomen voor een afscheidsetentje met afhaalpizza en gin-tonics waar weinig tonic in zat.

‘Het gaat allemaal zo snel,’ zei Jas terwijl ze met twee handen voorzichtig een pizzapunt pakte, waarbij de kaasdraden uitrekten als speekseldraden in een enorme gapende muil. ‘Jullie kennen elkaar nog maar net.’

Marisa at niet veel, schonk haar glas nog eens vol.

‘Klopt, maar het blijkt waar te zijn wat iedereen altijd zegt.’

‘Wat zegt?’

Ze keek naar Jas, naar haar korte, geblondeerde haar, naar haar boze ogen, de schuine baan van de getatoeëerde pijl langs een geprononceerd sleutelbeen, en ze voelde iets wat ze nog niet eerder had gevoeld. Ze voelde medelijden.

‘Dat je het gewoon weet wanneer het goed zit.’

Het was het soort uitspraak waar Marisa en Jas vroeger van gruwden. Maar de ontmoeting met Jake had Marisa’s kijk op de dingen veranderd. Ze was onlangs tot de ontdekking gekomen dat haar vriendschap met Jas berustte op gedeelde verbittering – het gekrenkte cynisme van de overgeslagenen onder het mom van bijtende humor – en nu ze de man had gevonden met wie ze haar leven wilde delen was er minder gemeenschappelijke grond. Marisa was als zo’n kind uit de oude reclame voor Ready Brek, dat na een bordje haver-moutpap de hele dag oplichtte, alleen straalde zij van liefde.

Jas keek haar nu even sceptisch aan, maar bespeurde toen iets op Marisa’s gezicht en er brak een grote lach bij haar door.

‘*Girl, you’ve got it bad!*’

Jas was opgegroeid in Lewisham maar ze mocht er graag Amerikaanse tienertaal tussendoor gooien, alsof ze te veel jarennegentig-tv had gekeken.

Marisa dronk haar laatste restje gin op. Ze schudde haar haar naar achteren, waarbij de punten zachtjes haar blote schouders kietelden. Ze voelde dat dit precies het juiste moment was, dat de stap die ze ging nemen precies de juiste was. Ze was zich bewust van haar schoonheid, de kracht ervan.

‘Ja, ik geloof dat ik het zwaar te pakken heb,’ zei Marisa. ‘Jij komt ook nog wel aan de beurt.’

Jas haalde haar schouders op.

‘Het interesseert me niet zoveel meer,’ zei haar vriendin. ‘Ik heb besloten dat ik blij ben met mijn eigen gezelschap, mijn eigen huisje. Waarom zou ik er iemand bij halen die dat allemaal weer gaat verstoren?’

Marisa ging er maar niet op in. Ze zat in kleermakerszit op de vloer, pakte de kleinste pizzapunt en begon langzaam te kauwen.

‘Ik wil alleen...’ begon Jas, maar toen aarzelde ze. ‘Jij wordt heel snel verliefd. Vergeet dat niet...’

‘Dit is anders,’ snauwde Marisa. Ze stond te snel op, werd duizelig, haar blikveld viel uiteen in pixels. Ze pakte de doos met de rest van de pizzapunten en kieperde alles resoluut in de vuilnisbak.

‘Hé,’ protesteerde Jas. ‘Ik was nog niet klaar!’

‘Jammer dan.’

‘Ik ben gewoon bezorgd om je, Ris.’

Marisa draaide zich om en waste haar handen onder de kraan boven de gootsteen. Haar flat bestond uit één grote ruimte die was onderverdeeld in drie kleinere, zodat de keuken en de zitkamer in elkaar overliepen. Het koude water kalmeerde haar en brak het twijgje woede af dat ze in zich had voelen ontluiken. Toen ze zich omdraaide en Jas aankeek was ze alweer rustiger.

‘Dat weet ik.’ Ze zette water op. ‘Dat waardeer ik ook.’

De avond eindigde eerder dan hij in het verleden zou zijn geëindigd, en toen Marisa Jas een afscheidsknuffel gaf beseftte ze dat hun vriendschap de volgende fase van haar leven niet zou overleven. Ze voelde zich stilzwijgend veroordeeld door Jas en ongemakkelijk on-

der die strenge, kritische blik. Het was niemands schuld, niet echt. Het leven ging nou eenmaal door. Mensen veranderden. Bovendien had ze Jake. Ze had het huis. Ze had hun toekomstige kinderen. Een gezin, een eigen huis.

De studio in haar nieuwe onderkomen begon vorm te krijgen. Ze had twee ingelijste originele tekeningen uit haar eerste *Telling Tales*-boek aan de muur gehangen. Ze had het geschreven voor een jongen die Gabriel heette en ze had een ridderlijke zoektocht voor hem bedacht die hij moest volbrengen, compleet met prinsessen in golvende roze jurken en draken die vuur spuwden vanuit verborgen grotten. Ze bewaarde haar penselen in jampotten – voor elke set een aparte pot – en in de stellingkast had ze de ordners naast elkaar gezet waarin haar bestellingen en facturen zaten. Jake zei dat ze alles in de computer moest zetten en dat hij wel zou laten zien hoe dat moest, maar Marisa gaf de voorkeur aan de tastbaarheid van papier. Op die manier bewees ze aan zichzelf dat ze bestond; dat ze een spoor naliet.

Als kind had ze zich altijd zo efemeer gevoeld, een onzichtbaar iemand van wie werd verwacht dat ze zich moeiteloos aan elke situatie aanpaste. Ze had niet één afzonderlijke herinnering aan haar vroegste jeugd, het was meer een mengelmoes van beelden waarin ze een kamer binnenliep en dat haar moeder schrok omdat Marisa plotseling voor haar stond.

‘Ik had je niet gezien, schat!’ was het refrein. Ze was altijd te stil om opgemerkt te worden.

Haar jongere zusje daarentegen had vanaf haar geboorte besloten luid en duidelijk van zich te laten horen. Ze huilde vaak de hele nacht aan één stuk door en Marisa was gewend geraakt aan het geluid van haar moeder die door de gang draafde om de baby uit bed te halen en te wiegen op zachte, zelfbedachte wijsjes. De volgende ochtend zaten Marisa en haar vader tegenover elkaar aan de ontbijt-tafel en wisselden samenzweerderige blikken terwijl hij het brood roosterde. Hij kon het niet goed, zijn boterhammen hadden grote

gaten van de koelkastkoude boter die er hardnekkige deukjes in maakte. Ze moest zich altijd haasten om op tijd op school te komen, wat ze heel vervelend vond en waarvan ze haar zusje de schuld gaf, die ongewenste indringer met haar woedende, verkreukelde rode gezichtje en gebalde babyvuistjes. Het was verbazingwekkend dat zoiets kleins zo'n grote chaos kon veroorzaken.

De baby vervulde Marisa zowel met afschuw als met fascinatie. Het was een gek idee dat dit vreemde wezen verfrommeld in haar moeders buik had gezeten en eruit was gekomen als iets wat heel in de verte op een normaal mens leek, met een huid zo dun en elastisch dat hij haast doorschijnend was. De babyvingertjes waren zo klein als wurmpjes; haar ogen troebel als appelsap. En alle grote mensen waren helemaal weg van haar, van die krijsende zuigeling, die voor zover Marisa kon zien geen enkele persoonlijkheid had.

'Je luier moet verschoond, hè schatteke?' zei Marisa's moeder bijvoorbeeld, kirrend en lachend, terwijl ze de baby hoog optilde om aan haar achterwerk te ruiken, waarna ze met grote overdrijving haar neus optrok. 'Oef. Wat een lucht! Je moet een schone luier, hè lieveling? Ja, nou en of. Ja, jij krijgt een fijne schone luier.'

En zo ging het maar door. Ondertussen zat Marisa stilletjes op de bank met groeiende schaamte en walging toe te kijken. Ze snapte maar niet waarom haar moeder voortdurend tegen de baby praatte, terwijl die er niets van begreep. Het leek of ze een toneelstukje opvoerde voor de andere aanwezigen, of het nu Marisa was of haar vader of de buurvrouw die af en toe ongevraagd de keuken binnenliep en haar hoofd om de hoek stak.

'Wat een engeltje,' zei de buurvrouw dan, een vrouw van achter in de vijftig, met zelf drie volwassen kinderen en een boezem die uitpuilde boven haar geruite schort, dat ze nooit leek af te doen. 'Wat bof jij, hè, met zo'n klein zusje. Je zult wel heel trots zijn op dat hummeltje.'

'Ja,' antwoordde Marisa en ze verdiepte zich weer in het boek dat ze op dat moment aan het lezen was.